

Sygn. akt V CSK 84/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa D. G.

przeciwko A. K. i I. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2014 r.,

na skutek skarg kasacyjnych pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania;**

**2) zasądza na rzecz powódki od każdego z pozwanych kwoty po 2700 zł (dwa tysiące siedemset), które podlegają powiększeniu o podatek od towarów i usług (VAT), tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 23 października 2012 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwotę 63 831.86 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 stycznia 2010 r. z tym zastrzeżeniem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego, oddalił apelacje pozwanych w pozostałej części.

Pozwani w skargach kasacyjnych powołali podstawy naruszenia prawa materialnego, przewidziane w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał przyczynę objętą art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność tej skargi połączył z zarzutem naruszenia art. 70 pr. weksl., polegającym na niezastosowaniu go, wbrew ugruntowanej jego wykładni, że trzyletni termin przedawnienia dotyczy roszczeń kierowanych przeciwko wystawcy weksla własnego. Wniosek pozwanej dotyczy przyczyny określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnienie prawne odniosła ona do potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych regulujących roszczenia regresowe między współporęczycielami wekslowymi oraz długość terminu przedawnienia roszczenia współporęczyciela. Istotne znaczenie przypisała odpowiedzi na pytanie, czy w sytuacji, gdy doszło do wspólnego poręczenia weksla, istnieje między tymi podmiotami solidarność w stosunku pozawekslowym i stosowane być powinny przepisy kodeksu cywilnego (art. 376 w związku z art. 118 k.c.), czy też należało zastosować przepisy prawa wekslowego i uznać, że poręczycielowi wekslowemu, który wykupił weksel przysługują roszczenia przewidziane w tym prawie, również w zakresie przedawnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa

w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.; z dnia 15 czerwca 2012 r., I CSK 10/12, niepubl.). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu. W ich argumentacji nie można dopatrzeć się przekonujących racji, które skłaniałyby do uznania, że rzeczywiście chodzi o istotne zagadnienie prawne we wskazanym rozumieniu. Nie zostały również przedstawione argumenty odnoszące się do adekwatności oczekiwanej wykładni przepisów prawa wekslowego do oceny roszczenia powódki.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy przedstawić, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę.

Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>4</sup> k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.). Rzeczą skarżącego było wykazanie, że oczywistość tego rodzaju rzeczywiście zachodzi. Nie motywuje jej kwestionowanie wykładni przepisów prawa dokonanej przez Sąd drugiej instancji. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, analiza podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego wyroku nie prowadzi do wniosku, że doszło do naruszenia, w stopniu kwalifikowanym, prawa materialnego, którego następstwem było wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania obu skarg kasacyjnych. Na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy, przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. doszło do obciążenia pozwanych kosztami postępowania kasacyjnego.

[aw]